

תהלתך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

ילד אינו יודע מישום "קונצ'ים", הדבר היחיד
שחוא מבין זה - שצ'רונים גאולה כפשוטה,
בפשטות ממש, למטה מעשרה טפחים:

ראו עמוד 5

ערב שבת קודש חול המועד פסח
הי' תהא שנת סגולה

שיי

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

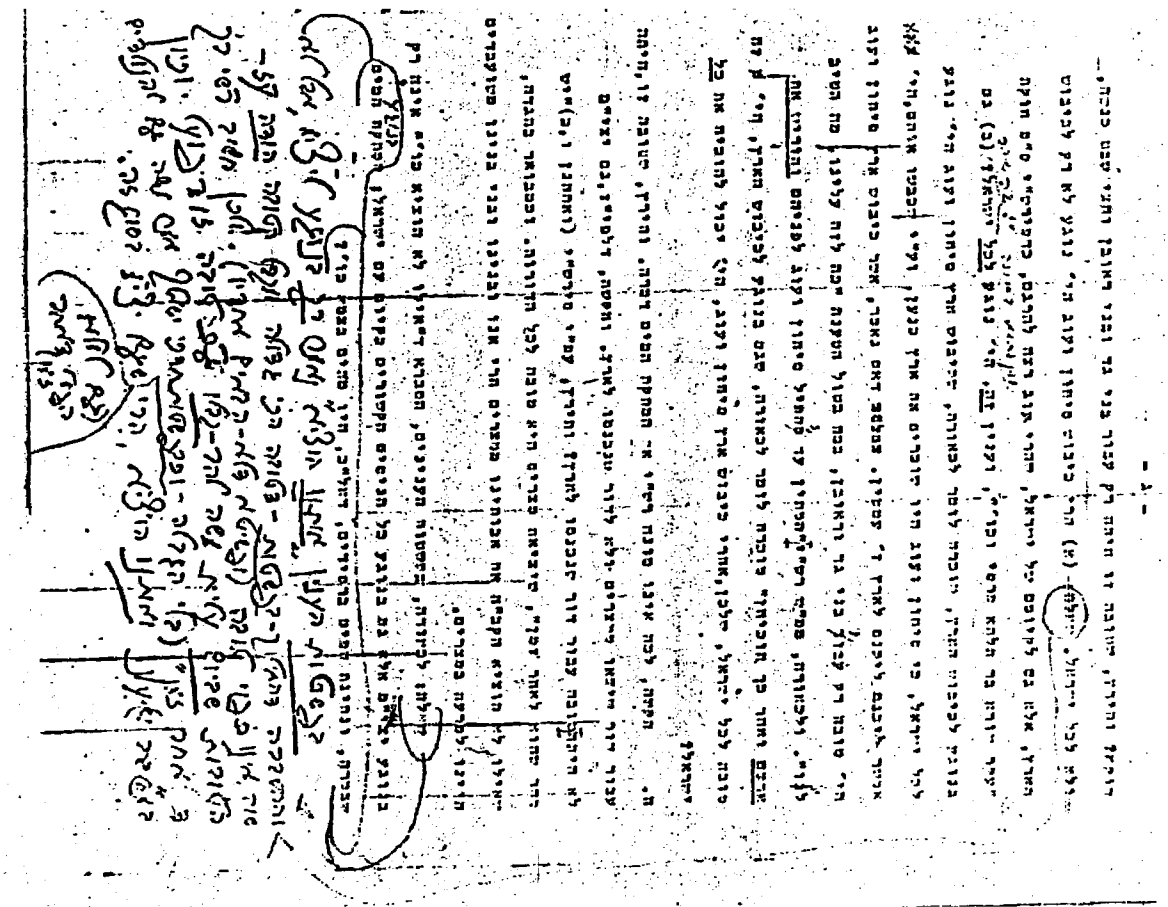
מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שעי"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

3 דבר מלכות – פרסום ראשון בלה"ק

כחם של הילדים / משיחת אחרון של פסח ה'תש"מ

8 זמן הגאולה – פרסום ראשון בלה"ק

"הם הכירוהו תחלה" / הזמן באור הגאולה

11 "יגלחום מלחמת ה' - וינצח" – פרסום ראשון בלה"ק

הנמנעים מהצבעה הם בגדר "כבש פניהם בקרקע" / בענין שלימות העם והארץ

14 כת"ק – פרסום ראשון

בנוגע למה נאמר "אותו הוציא" / ב' צילומים ממענות הרבי לשאלות המנוחים

מערכת "יהי המלך"

במסגרת: "פיסה משיח" שעה" "אגודת חסידי תבי"ד" בארה"ק, תחת נשיאות רביק אדי"ש מרז"מ
 יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חילי בית דוד", ישיבת תורת'ל המרכזית, "בית משיח" 770
 סניף ארה"ב: 11213 Brooklyn, NY 38, Kingston Ave. #383 • טלפון: 778-6670 (718)
 סניף ארץ הקודש: שובל האמותה 9/1, קרית-שמואל, חיפה. טלפקס: 840-3153 (04)
 דואר אלקטרוני: yeh_@revison.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

כוחם של הילדים

ע"ז שילד מבקש מהקב"ה בשמחה גדולה שביא את משיח צדקנו – הוא פועל שממשיח יבוא בפועל ממש, בפשטות ממש • הרי לך אינו יודע משום "קונצ'ים", וכאשר אומרים לו שנדפס הלכו"ת – הוא אינו יודע איזה ספר זה בכלל, כיון שהוא "תינוק בן יומיו", ובמילא איננו מבין את כל העניינים הכי נעלים; הדבר היחיד שהוא כן מבין זה – שצירכים גאולה כפשטה, בפשטות ממש, למטה מעשרה טפחים! •
 חרוגם הפשי משיחת אחרון של פסח ה'תש"מ – בלתי מוגה פרסום ראשון כלשון הקודש – בעריכת מערכת "ידי המלך"

לגאולה דפסח בחודש ניסן, משום ששלימות הגאולה דפורים לא ה' בחודש אדר [כמונן] גם ממא"צ⁵ "אכתי עברי אחשרוש אנו"!] אלא המשך הגאולה דפורים נמשך לחודש ניסן, עד שבט"ז בניסן תלו את המן.
 והיות ש"מסמך גאולה לגאולה" ברוחניות העניינים, לכן זה יורד אה"כ עד להלכה בפועל, וכפי שהענין הוא בפשטות – שבשנה מעוברת עושים את פורים בחודש אדר הסמוך לניסן, כיון ש"מסמך גאולה לגאולה".

ב... גאולת פורים הרי קשורה במיוחד עם ילדים:

מוצאים אנו בונגו לגאולת פורים שהיא העניין ע"ז שמדרכי אסף יחד "כ"ב אלף תינוקות", וה"קול מרי"א של התנוקות פועל את בטול הגזירה למעלה.⁷

(5) אה"ז אוריח סת"צ ס"ב ממלא"ש שם סק"א.

(6) מגילה ד"א.

(7) אה"ז פ"ט, ד' י"ג אסתר רמז תתנ"ג. וראת גם תרומת שני עת"פ אסתר ג', א'.

א. הגמ' אמרת¹ ש"מסמך גאולה לגאולה", (גאולת) פורים לגאולת) פסח².
 דבר כמ"פ הטעם על קד, כיון שגאולת פורים נמשכה ונכנסה לתוך חודש ניסן, שהרי (התחלת) מפלתו של המן היתה בימים הראשונים של פסח, שהה החל בענין ד"ל³ כונס את כל היהודים⁴, וכפי שרש"י מפרש⁴ שהה אירע בג' ימים – י"ד, ט"ז וט"ז בניסן, ולאחמ"כ בט"ז בניסן תלו את המן.

עד שיענין זה (ומפלת המן בפסח) מופיע עד היום הזה במלכה בשו"ע⁵, ש"טוב לעשות איזה דבר בסעודה ביום ב' (דפסח) לומר סעודת אסתר שהיתה ביום זה שבו ביים נתלה המן".

ולכן "מסמך" הגאולה דפורים בחודש אדר

(1) מגילה ג' ס"ב.
 (2) פרי"ש שם ד"ה גאולה.
 (3) אסתר ד' טז.
 (4) עה"פ שם, ט'.

כנוגע למנה נאמר "אותנו הוציא"?

בקשר עם שבת זו, שבת חול המועד פסח, ועם חג הפסח בכלל, מובאים בזה ב' עילומים ממענות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המניחים עילום א': שאלת המניחים על ביאור הרבי בפרי"ש דתחלת פ' דברים:

הרב מתח קו מה"ש"אלה" שבתחילת העמוד בנוגע לכיבוש סיחון ועוג, לתשובה שנכתבה למטה בנוגע לשאלה שבסוף העמוד.

להלן המענה: **בפשטות הענין "אותנו הוציא" נאמר רק בנוגע ליע"מ, אבל לא בנוגע המתקת המים שבמרה**

והמסברה דתחילת – בפשטות – דעובה הפי גדולה ומקבל הטובה חודש ע"ז – שוב אינו כפוי טובה (ופשיטא דלא – הנבאם אחריו). ולכן השיב רש"י רק הטובות שביום עליית משה להר – קבלו ג"כ הטובה זו בפועל. וכיון ד"לאחר זמן" (כלי הנבלה – וכפשטות) (גם לולא הפי דאחר זמן) דכי ישאלך אמר משה גם להתנולדים במדבר (ושיענו ואתנו הוציא, הרי שגם יע"מ בסוג זה.

עילום ב' – על שיחת ש"פ אחר, מבר"ח אייר ה'תשמ"ז (נדפס בתהנועדויות תשמ"ז ח"ג סוף ע' 186):

על מה שכתבו "להעיר כו"ו" כתב הרב: **כמו השקו"ט באמירת שלום עליכם, מזמור לדוד, דא היא סעודתא וכיו"ב.**

כ"ב

משי"ב קטע מהש"ס השבת. הנהגה לאמירת "ולקחת סולת". האם נהיגם כן?

ד. . . ישנה עוד בחינה המובאת ב"מדדש מי השולח" (זהו מדדש שלא הגיע לידיו או הוא מובא בספרים ברי סמכא), ושם ישנו סיפור מתקופתו של שמועון בן שטח:
 הגיע פעם לשמועון בן שטח אברך שלא הסתדר עם היצה"ר שלי ועם תאוותיו, וביקש ממנו שיתן לו עצה לכה. אמר לו שמועון בן שטח – אותו לך עצה קלה: אל תוציא מפך דבר שקר ותמיד תאמר את האמת. כשהלה הסכים, אמר לו שמועון בן שטח שלא די בהסכמתו אלא עליו להשבע שהוא אכן יעשה כך. ושבץ האברך והלך לדרכו.

לאחר זמן הופיע היצה"ר והחל בפעולותיו: יום אחד ראה תל" שבבית שכנו אין איש, הוא נכנס לבית, דרמן את תכולתו והחביא את במקום מסתור. לאחר-זמן קצר הוא "זתפס" שמיד כשהשכנה תחזור ותראה שבייתה ריק לנמרי היא תעשה רעש ותבוא לשאול אותו אם יודע לו מה קרה כאן, והיות שהוא נשבע שלא לומר דבר שקר אזי הוא לא יוכל לומר שהוא אינו יודע, אלא יח' מוכרח לומר שהוא כן יודע, וכשהיא תשאל אותו מה הוא יודע הוא יח' מוכרח לומר את האמת ולחזורי לה הכל, ואזי הוא יספוג בויגנות וכו'... לכן, הוא הלך מיז וחזיר את כל הכלים חוזר לביתה.

מסיפור זה ניתן ללמוד גם הוראה לעניינו:
 אלה ש"כבשו פניהם בקרקע" ואלה שהרמו יד וגד "דבר ה'י" זו הלכה", צריכים לתאר לעצמם כיצד הם באים לבית דין של מעלה, ושואלים אותם האם כוונתם בהצבעה היתה (רק) כדי להשיג "הישג דתי" מבלי שהיו מודיעים לחומר ענינו, וזאת למרות שניתן לפרש את שתיקתם כהודאה בלגיו שהוא "מפך מדבר ה'" – "מדשתק" הרי זו ראי' ש"אדרי' לי", או שמא הם ידעו מההל אלא שלא כלו להתאפק בהצטבם לשאלתם הם יכתבו מאמר ארוך בעיתון כדי להסביר כיצד הם הצילו את כלל ישראל (ע"י שנמנעו בהצבעה), למרות שהם יודעים שמעשה זה הוא ה"פך מ"דבר ה'י" זו הלכה", העיקר שלפי שעשה תח'י' להם ה"ענפה" תטופר!"...

וכאשר הם יערכו חשבון ויתבוננו בשני סיפורים אלו של שמועון בן שטח, הם יתפסו את עצמם לבד וכו' ובמילא לא יח' צורך לקחת מזמנם של יהודים באחרון-של-פסח כדי לדבר אודות ענינים אלו וכו'.

זהו הרי דבר ברור שמשיח מניע, ודבר ברור הוא ש"אמת מארץ תצמח" – האמת תתגלה, ואזי הם יתמלאו בושה..."

ח. ויה"ח שהקמ"ה יעזור להם להצליח להפסיק עכשיו באיזה מעמד ומצב הם, כל אחד מהם, ושברגעים האחרונים של הגלות הם יתעוררו ויצטרפו לאלו הממניגים – מתוך שמחה – על "דבר ה'י" זו הלכה", בכל התר"ג מצוות, ועאכ"כ על תמורות שבחמורות, ולכל היהודים תח'י' ארציות ימים,

ויקויים "קץ שם לחושד", ושמש"ח יצקנו יבוא בקרוב ממש, ויוללנו קוממויות לארצנו "לבד רמה", בריש לני, ומתוך שמחה רבה ננפלאה.

(מטעים משיחת אחרון של פסח ה'תשל"ד – בלתי מוגה)

ובכדי שאצל החניקות יהי ה"הם הכירותו תחלה" הרי זה תלוי בפשטות בהורות וליתום שות'י כרבעי ע"פ תורה, כמדובר כמ"פ על מ"ש במדרשים¹⁵ שא"ן נעו"ל ו"גל נעו"ל¹⁶ הכונה על סחרת המשפחה.

ועי"ז שנתשים צדקניות הקימו את "צבאות ה"י ש"הם הפירות תחלה" – באה גאולת מצרים.

וכפי שה' לפני"ז בגאולת פורים בחרדש אדר, שבאה עי"י ה"קול גד"א" של חתיקות בזמן החוה, שאפי' במעמד ומצב ד"אכתי עברי אחשוורוש אנן" החניקות הביאו את הגאולה. וכך גם אח"כ שמגיע החודש הבא, חודש ניסן, אזי החניקות הם אלו שהלכידו תחלה" בקר"ס, כיון שהם הלכידו את הקב"ה עוד קודם לכן, כאשר הוא האלים, "ינקהו דבש מסלע נו", וגדלם עוד בהיותם בגלות. ד. הרי "לא אחד בלבד עמד עלינו לכלותנו אלא שבכל דור חדר עומדים עלינו לכלותנו והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם"¹⁷ – איז כשם שאגולת פורים וגאולת מצרים באו עי"י החניקות – עי"ז פועלים החניקות, ה"קול גד"א", בכל דור ודור.

ובפרט בזמן ד"מולדים לשמחה", ובפרט בסעודתו של מלשיח – שכאשר האבא (אביו שבשמים) מבחין שבנו שמת, זה פועל גם אצלו שמחה.
 אמת אמנם שגם כאשר הבן בוכה אביו נותן לו, אבל זה לא דומה למתי שהלך

מה הפידוש כאן "קול גד"א" כפי שהוא ברוחניותו זה מתייחס לכל יחודי, שלל יחודי הוא בבחי' "גד"א" כלפי מעלה;
 אך כאן מדובר אודות ה"קול גד"א" של חניקות בפשטות, הלומים הלכות הקטורות עם ביהמ"ק "הלכות מצות העומר"⁸ ושקטורות עם הזמן הנוכחי של ספירת העומר].

וזה פעל שיהי' ה"עוצו עצה ותופר דבר דבר ולא יקום כי עמו א-י⁹.
 וכמסופר גם במדרש¹⁰ שמדרכי פגש "שלישה חניקות שהיו באים מבית הספר", וביקש מהם: "פסוק לי פסוקיך", אזי הראשו אמר "אל תירא מפחד פתאום ומשוואת רשעים כי תבא"ו, השני אמר "עוצו עצה ותופר דבר דבר ולא יקום כי עמו א-י", והשלישי אמר "יעד זקנה אני ועד שיבה אני אסביל אני עשיתי ואני אשא ואני אסביל ואממר"¹².

ו"כיון ששמע מדרכי כך שתק הרי' שמו שמחה גדולה", כיון שיעי"ז שהחניקות אמרו את הפסוקים בתורה הם גילו לו כיצד הענינים יתגלה אח"כ בפועל בעולם.

ג. ענין זה הוא בדומה למה שארע בגאולת מצרים, ש"בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים"¹³, כיון שהנשים צדקניות העמידו את "צבאות ה"¹⁴, חניקות, באופן שאגלם יהי' ה"הם הכירותו תחלה".

13) סיטה יא. ב. שמי"ד פ"א, יב.

14) ל' הכתוב – בא יב. מא.

15) ויקי"ד פ"ג. ה. שהש"ר פ"ד, יב. מכללת קול"פ בא

שם, ג. ועד.

16) ל' הכתוב – שה"ש ג' יב.

17) תמה של פסח.

8) מגלה ס"ה א. אסתר"ו פ"ד, י"יש שם רמז תתתי.

9) ישעי"ה ת, ג.

10) אסתר"ו פ"ג, יג. י"יש שם רמז תתתי.

11) משלי ג, כה.

12) ישעי"ה מ, ד.

הקב"ה שיביא את ה"תפוח" לילד, ש"תפוח" קשור עם משיח צדקנו, כמ"ש²² "ורח אפן כתפוחים", שפסוק זה מובא²³ יחד עם תפסוקי²⁴ "הרחיחו ביראת ה'" בנוגע למשיח שיהי' "מטרח דואין"²⁵.

ה. ואם-כן יוצא מפי, שע"ז שילד מבטח מהקב"ה שיביא את משיח צדקנו והמאלף העתידה, ומבטח זאת בשמחה גדלה, שהרי מקשרים זאת עם סעודתו של משיח - ע"ז הוא פועל שמשיח יבוא בפועל ממש, בפשטות ממש.

והרי ילד אינו יודע משום "קונצים", וכאשר אומרים לו שדופס הלוק"ת (כמענה הידוע דהצ"ע לבנו אדמו"ר תמהר"ש²⁶) - הוא אינו יודע איזה ספר זה בכלל, כיון שהוא "תניוק בן יומי", ובמילא אינו מבין את כל העניינים הפי נעלים; הדב החידי שהיא כן מבין זה - שצד"כ נאלץ כפשוטה, בפשטות ממש, למטה מעשרה טפחים!

וכפי ש"דינקוהו דבש מסלע ושמון מחלמיש צור" (שהביא אח"כ ל"הם הכירוהו תחלה") ה'י אוכל גשמי לנזפים גשמיים, עד כדי כך שהספר אומר²⁷ את המקום המדוייק באח"ק שהי' בו ע"ד הענין ד"דינקוהו דבש מסלע גו" (שהי' במצרים), זאת-אומרת, שזה בא בפועל ובגשמיות.

וכיון שהילד מבטח זאת בתמימות - מקויים ה"דדגלו עליי אהבה"²⁸, ואפילו אם הוא אינו אומר זאת במדוייק, אזי גם אז

בשמחה, שאזי גם האב בשמחה, ובמילא הוא נתון לילד את כל המצטרף לו באופן גדול עצום רוב, "מידו המלאה הפתחה הקדושה והרחבה", וכמ"ש בסידור תבש"ט - "המדושה" עם גמ"ל, וכפי שרואים זאת במושו, "מעשה רב" - אך שהורים משתדלים בנוגע לילדיהם.

וכפי שהמליך כותב בתחלת ספרו¹⁸ שהאבא משתדל, ומשפיל עצמו לקטנות של בנו בכדי שבנו יהי' בשמחה. ומהו מובן שכאשר הבן אומר שהוא לכתולה שמח - נתון לו אביו שבשמים את כל אשר יחפוץ.

ובפרט שהילד גם מברך ברכה - שאז בטוח יותר שיקבל את בקשתו. וכדוע הספור על אחד מצדדי פולין כאשר הוא ה'י ילד, שפעם הוא רצה תפוח ולא רצו לתת לו - איז הוא עשה ברכה על התפוח והיו מוכרחים לתת לו אותו בכדי שיאכל¹⁹.

וכיון שמספרים לנו סיפור שאירע עם צדיק כאשר הוא ה'י עדיין "ביעין בוצי"²⁰ - מובן, שיש לזה שייכות לכא"א.

ולכן כיום, כאשר ילד מברך את ברכת חנונים בהגדה, שבכ"כ זו היא בלשון חנוג - שלא זו בלבד ש"גאלנו וגאל את אבותינו ממצרים" בערב, אלא מסייפים "כן ה' אלקינו ואלקינו אבותינו יגענו למועדים ולרגלים אחרים הגאים לקראתנו לשלום"²¹, ואח"כ מסיימים בברכה - הרי זה מכיית, כביכול, את

18 (לקו"ת וא"ת.

19 (ראה "חיי המלי" קצת ע' 7.

20 (ראה ברכות מהו, ר"ל.

21 (ברכת "אשר גאלנו" בהשתי"פ. מפתחים קט"ו, ב.

22 (שה"ש ז' ט.

23 (ראה לקו"ת מסעי פט, ב. אה"ת שלח ע' תמב.

לשם מה הממרא מספרת לנו זאת? כדי שבנ"י ידעו אשר תהנה ד"כבשו פניהם בקרקע"

נותנת יד לענין שהוא היפך מ"דבר ה' זו הלכה", ואסור להימנע מלומר את דבר ה' בגלוי. ומה שרוצים להסביר שישאלו שאלה זו אצל פלוני כו' - איז זה תירוץ כולל, ובראי שזו בטל ומבוטל, שהרי גם הוא מדעי למרא' הג"ל אודות שמעון בן שטח ש"כבשו פניהם בקרקע" ומדעי למה שהגמ' אמרה ע"כ, וא"כ לא יתכן שהוא יורה לשתוק ולהמנע מההצבעה כו', לא יתכן שכאשר מדובר אודות ענינים שיש לקרוע עליהם קריעה, ר"ל, יאמר שאפשר לשתוק וכו', שהרי ע"ז נותנים יד לאלו הלוחמים נגד ה"דבר הוי' זו הלכה"

. יתכן שיאמר דב' אחד ולאומ"כ יבוא השני ויפירש זאת באופן אחד לגמרי, לא כפי שהתכוונו מלכתחלה, אבל לא יתכן כלל שכאשר ישנה הצבעה בנוגע לענינים שהם היפך מ"דבר הוי' זו הלכה", יתנו רשיון לומר "שישנו בני מעי" - אני אשתוק ואתנה באופן ד"כבשו פניהם בקרקע" ולא אומר את דבר ה' בגלוי כמו שהוא, ומסתמא במשך הזמן זה יתברר!

ג. אשר על כן, אינו רואה כל סיבה לפחד לומר בפירוש שאסור להמנע בהצבעה נגד ענין שהוא היפך התורה, ובמיוחד לאחר שכבר נודע לנו מה שמעון בן שטח אמר לאלו ש"כבשו פניהם בקרקע", שזו הרי גמ' מפורשת (סנהדרין שם) ואיז מה להתבייש לחזור על-כך, ואפשר לומר זאת בגלוי. ולאפ"כ כאשר אלו (שאודותם מדובר היום) אינם סמוכים איש מפי איש עד משה רבינו, ויתכן מאוד הם נוגעים בדב'.

וכל אלו שישותקים עכשיו ואינם מוחים ע"כ, אינו רואה כל סיבה מדוע שהם לא ינסו לסונג ד"כבשו פניהם בקרקע!"

ומה שטוענים שאין לדעת אם הם יצייתו (לקול המחאה) או לא, הרי איז בכך כל תירוץ, שהרי מסיפור הגמרא במסכת שבת (נה, א) מובן, שגם כאשר ה'י ברור שהמחאה לא תועיל, עדיין היתה טענה קשה על אלו שלא מחו, משום שאע"פ ש"לפניך גלוי" (שהמחאה לא תפעל מאומה) אבל "להם מי גלוי"? במילא, חל בכל מקרה חייב למחות, ובפרט בענין זה שבו קרוב לודאי שהמחאה בפירוש כן תועיל.

ויש להדגיש: איז בכך כל פגיעה בכבודם של אותם תלמידי חכמים (שאינם מוחים), וזאת משום שלפי היכרותי עם אותו תלמיד חכם אינוי מאמין שהוא נתן רשות להמנע מלומר את דבר ה' בגלוי, ובראי הוא יודע את הגמ' ה"ל מה היתה התוצאה מענין ד"כבשו פניהם בקרקע", ובמילא כל הענין בטל, ואם ישנה בכל זאת איז-שהיא אחיזה (לשאלה) הרי זה משום שמתחלה שאלו אותו שאלה שאלא דאנא" = שלא מן הענין, ובמילא קיבלו מענה לפי השאלה, ולאח"כ - "יצא העגל הזה".

לסיכום החוראה הכללית מסיפור זה: צריכים לומר בלוי דבר ה' בכל הענינים ולא לתת שום יד לענין שהוא היפך מ"דבר ה' זו הלכה", הן בענין ד"מליה יחודי", הן בענין של "איוס נשים", הן לגבי "הייתרי עבודה שבבת" והן לגבי "ניתוחי מתים" וכו' - יש לומר את האמת כפי שהיא.

24 (ישעי' יא, ג.

25 (סנהדרין זג, ב.

26 (ראה לקו"ש ח"י ע' 80 תמ"ז, וראה ב"חיי תפלי"

קלו ע' 8, וקפו ע' 7, וקוד.

27 (קה"פ האזינו לב, יג.

28 (שה"ש ז' ט.

הנמנעים מהצבעה הם בגדר "כבשו פניהם בקרקע"

פרסום ראשון בלשון הקודש – בערכה מצרכת "ידי המלך"

א. [בנוגע ל"מיהו יהודי":] אותם 120 איש המתאספים בירושלים, שמתכנס 17 הינם יהודים וישלשה גויים. וכידוע שיסביב כל יהודי יש גן עדן, וכן היפך ממו-עידן, וכאשר הוא עושה את **ההיפך** מרצון ה' איז **נחמק** באויר שמסביבו ענין של היפך רצון ה', עד כפי שמסופר בהפסרת יום ב' דפסח אשר בירושלים היתה תקופה שיהודים העמידו ענינים הקשורים עם בעל ואשרה – ענינים של עבודה זרה כפשוטו בתוך **ירושלים**, עד ש"העמידו עלם בהיכל הוי".

[וענין זה אינו רק בביהמ"ק אלא גם יכול לקרות בכל יהודי:] הפסוק אומר "היכל הוי", היכל הוי" המה", דהיינו, חלב של כל יהודי הוי הוא "היכל הוי", ומצד הענין דבחירה תפשית יתכן אצלו הענין דהעמדת עלם ב"היכל הוי".

ובנוגע לענינו: כל אותם יהודים הנמצאים בסביבתם (של אותם 120), אשר להם לשתוק ולהפשי התרנים או לומר "מאמר סתום" שאח"כ הוא יוכל לפשו לפי מה שכדאי לו, אלא צריך להיות "תכמות בחוץ" – יש לצאת ולומר בחוץ את תכמת ה' כפי שהיא – "דבר ה' זו הלכה".

ובמיוחד כאשר מתאספים ומציבניעים **גמ' דבר ה' זו הלכה**", עליו לעמוד ולהכריז את תכמת ה' כמו שהיא **במלוי**, ולעשות זאת מתוך שמחה – כהמשך הכתוב "תכמת בחוץ ואלא לפחד שמא "יסטנו לו באף" (ע' ויעט כאפן א שונל אין נא") כתוצאה מזה, אלא הוא צריך לשמוח על-כך שהעמידו אותו במקום כזה הנקרא "חויק", כדי שתנתן לו ההזדמנות, הרכיזו בלוי": "התורה הזאת לא תהא מוחלפת!" במילא, אשר לו להזמנע מהצבעה, אלא עליו לומר זאת **בלוי**, ולא להתנתג באופן ד"כבשו פניהם בקרקע", כבשפיר הגמ' דלהלן.

ב. הנמרא מספרת (סנהדרין יט, סע"א) על שמעון בן שטח והסנהדרין כשבאו לדון את עבדו של ינאי המלך בפניו, והיו צריכים לומר למלך לעמוד איז הסנהדרין "כבשו פניהם בקרקע". הגם שמדובר באנשי הסנהדרין הסמוכין איז מפי אנשי עד **משה רבינו**, ובדאי שהם היו ראויים להיות סנהדרין, אעפ"כ, אומרת הגמ' שהנתנתם זו באופן ד"כבשו פניהם בקרקע", היתה הנהגה שאינה מתאימה, וכמסופר שם מה ששמעון בן שטח אמר להם (י"בעלי מחשבת אתם יבוא בעל מחשבות ויפרע מכם) וכפי שהגמ' מסיימת על הענין הבלתי-רצוי שאירע לבסוף (ב"ב גבראל וחבטן בקרקע ומתו").

עד שזה פועל שחקה"ה יוציא אותנו מהגלות, ותהי' הגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו.

ומשיח צדקנו יקח כל ילד, עם אחיו ואחיותיו, אביו ואמו, זקנו וזקנתו וכל משפחתו ועם חביו, והילדות – עם חבדותיו, עם כל עם ישראל, וכל אחד ואחד בפרט, ויוליכם מהגלות לארץ הקודש.

וזהו הדבר היחיד שהחלד מבין, ומלביד זה הוא אינו מבין שום דבר אחר וגם אינו רוצה להבין, היות שהוא הפך בעיקר, ש"המעשה הוא העיקר".

ז. המעשה בפועל של ביאת משיח צדקנו קשור גם למעשה בפועל ד"עיצו עצת ותופר דברו דבר ואל יקום גו" – שתיקף ומיד יקויים "וחקה"ה מצילנו מידם", עד לאופן ד"לעושה נפלאות גדולות לבדו"³⁴, עד ש"אפילו בעל הנס אינו מכיר בנסו"³⁵.

ישנם די הוחרר ענינים בלתי רצויים שיידיעים אודותם, הן הזעזועים (י"ער שאקלעו זרד") בשלימות התורה, הן הזעזועים בשלמות הגם והן הזעזועים בשלימות הארץ, וכמדובר לעיל בקיבור³⁶, שישנם זעזועים גם בעניני הבטחון והכלכלה וכו'.

שכל ענינים אלו הם די וחיותו:

- (33) ראה לקו"ר כרך ד תרצ"ב, א.
- (34) תתלים ע"ב, תי, וראה גם שם שם, ס"ו.
- (35) נדה לא, א.
- (36) שיות ע"ב ימים האחרונים דהמ"ט ס"ו –

"יד"לוגו עליו אהב"²⁹.

וזה פועל שתבא הגאולה העתידה, גאולה הקשורה עם ענין האהבה, "כי נער ישראל ואהבהו", כפי שהי' ב"מי צאתן מואץ מצרים".

ג. עד"ז פועלים הילדים, שאפילו כשבמצאים בכה מעמד ומצב ש"לומדים עליונו לכלותנו" בענינים רוחניים או בענינים גשמיים, ש"מה לי קטלא גשמיים, או קטלא פלומים"³⁰, או בענין דשלימות הארץ, או בשלימות העם, או בשלימות התורה, או אפילו בשלימות של יחיד בשראלי, עד אפי' אם חסר לו רק דבר אחד –

כאשר ילד מברך את ברכת "אשר גאלנו וגאל את אבותינו" – הרי זה מכריח, כביכול, את הקב"ה שיביא לילד את משיח צדקנו

פועלים הילדים ע"י ה"קול מדיא" שלהם, כפי שהתנוקות אמרו למרדכי "אל תירא מפחד פתאום גו", ו"עיצו עצת ותופר גו",

עד שמלכתחלה אין מה לפחד, היות ו"אל תירא עבדי יעקב"³¹ – אפילו ש"יעקב הוא הקטן", ויעקב נמצא במעמד ומצב דעבדות, "עבדי יעקב" – אך זהו "עבדו" של הקב"ה, "שטרי קודם"³², כיון שהקב"ה הוא זה ששלח אותו לגלות, לכן אף שאח"כ הי' שטר נוסף, שהרי המפנים כן חלכו לגלות³³, אעפ"כ "שטרי קודם".

- (29) ראה שהש"ד פ"ב, ד.
- (30) ב"ק ס"ה, א. ועוד.
- (31) ל' הכתוב – ישעי' מ"ב, ד' ומ"ג, ל' ג. ועוד.
- (32) ת"ר ופ"ש"י עה"פ ב"ר כ"ה, פ"ה פ"ש"י שם, נ"ה.

נמשך מיד למטה,

והולכים בקרוב ממש עם הקטנים והקטנות יחד, ללאולה האמיתית והשלמה,

ואדרבה – "הם הכירוהו תחלה", והם

צועקים "עוצו עצוה ותופר דברו ולא יקום כי עמנו אל-י" בפשטות, עד שהתנונה שבא לפניו צועק "אל תירא עבדי יעקב", כפי שר' עם הפסוקים שהתנונות אמרו למרדכי, שרקתם ה' הפסוק "אל תירא מפתד פתאום" ולאחמ"כ הפסוק "עוצו עצוה ותופר".

וממשכיכים את ל"ז למטה מעשרה טפחים, ובאופן ד"הם הכירוהו תחלה", שעוד בימים האחרונים בבלות נעשה "לכל בני' ה' אור במושבותם"⁴⁵, ולאחמ"כ נפעל המיד ה' נגאל"ק⁴⁶, "ונב"י יוצאים ביד רמה"⁴⁷.

"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", עד לאופן ד' פלאות⁴⁸, ובקרוזב ממש.

ט. הקטנים יגנו עוזה את הנינון "עוצו עצוה ותופר", וקדם לכן יתנו להם יין כדי לומר "לרחיים", שעל זה הם יעשו את חבכה (באם הם עדיין לא ברכו). ומתברכה ד"ברוך אתה ה' אלוקינו" ימשך ב"מלך העולם" עד ל"מלכותו בכל משלה", "והיתה לה' המלכות"⁴⁹ (כפי שמוספים בתפלה דשירת הים),

ושזה יהי באופן דביתרה אחישנה.

43) ראה ד"ה "צאתי לגוי" ד"ר' שביט ש. ג. רס"ז – סה"ת "צאתי לגוי" ח"ב ע' קפב.
 44) תר"ש שם, ג.
 45) בא ג', כג.
 46) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ח"ה.
 47) בשלה ית, ה.
 48) ראה אח"ת ל"ז ע' תפ ואילן. ושי"ג.
 49) עובר' א, כא.

אלא שנוסף על כל הענינים הבלתי-צריים הידועים לכל, ישנם גם ענינים שרק אחדים יודעים מהם, עד שישנם ענינים ש"אפילו בעל תוס אינו מבי' בסו", כלומר שאף אחד אינו יודע מהם, וזקוקים להגיע ליד' "כי לעולם חסדו"³⁷, שזה חסדו של הקב"ה³⁸ הנמשך באופן של "כי", כפי שבי"ק מו"ח אדמו"ר מבא"ב³⁹ שזה הולך על ה' כלים דאצילות (כ"י) בגמטריא (ל' הנמשכים ויורדים לבי"ע, והכונה בה היא שבכלים דבי"ע יומשך ה"איה וגמטריא חד"⁴⁰ שבכלים דאצילות.

שזה (המשכת "איהו וגמטריא חד" מאצילות בבי"ע) גם הענין דשם "צבאות" כמבואר בתורה-אור⁴¹ [שעל-כך כותב הצ"ע⁴² ש"ב"ח" לא מצינו זה", אבל אעפ"כ אדמו"ר הקן כותב כן, שמקד משמע⁴³ שזהו הידועו (ידער אויפטון") של אדה"ז בענין דהוי צבאות⁴⁴].

וכל זה נמשך בדברים הגשמיים ובמעשה בפועל, למטה מעשרה טפחים.

ת. וזאת פועלים הילדים ע"י השתתפותם בסעודתו של משיח.

נוסף לזה מסבירים להם אח"כ מהי הכוונה בסעודה זו – כדי שיזכרו וקחו אותם מהסעודה גם למוצאי יו"ט, עד לכל הימים שלאח"כ.

ואז נפעלים למעלה כל הענינים האמורים לעיל, ובאופן ד"בעתה אחישנה", ומכך זה גם

ליק"ח ח"ב ע' 218.
 37) תהלים שם (קול, ד').
 38) ראה פסחים קמ"ג, א. והא תו"א בשלה סד, א.
 39) בסו"ת לעושה נפלאות תש"ד (סה"ט תש"ד ע' 54).
 40) תקי"ז בהקדמת.
 41) בא ס, ב.
 42) אח"ת בא ט"ע סכת.

ובתחנת לב' הפירושים תה"ל – יצ"ר בא"א לעצמו שמשיה – שנואמר בו "ירום ונשא וגבה מאד", למעלה גם מאדה"ד (ואפילו כפי שה' קודם החסא) – ורק יחד עמנו, וגם, שרקוד זה הוא הקדמה ויש לו שייכות למשיח.

[נגינו "ניע זשוריעי כל"אפצי", וכ"ק אדמו"ר שליט"א רמז בידו ה' שכא"א ירקוד במקומו, וגם ל"ק אדמו"ר שליט"א רקד על מקומו בשמחה עצומה].

כ"ק אדמו"ר שליט"א בד' ברכת המזון. לאחרי תפלת ערבית אמר ל"ק אדמו"ר שליט"א:

(מש"ח אחרון של פסח ה'תש"ב - בלתי מוגה)

כאשר ירצו באמת שמשיה יבוא – יפעלו זאת

בתרגום הפשי' ללשון הקודש – בעריכת מערכת "הי' תפלך"

. . צריכים לרצות רק דבר אחד, שיהי "ימלאה הארץ דעה את הו' כמים לים מכסים", ועבור זה יש לחניח הכל על הצד, העיקר שיהי לייחדא קוב"ה ושכניתי' בתחתונים.

וכאשר ירצו זאת באמת, יחפצו שמשיה יבוא – וע"ז שאמר יהא מורא שמים עלים כמורא בשר רום – יפעלו זאת, כמ"ש "יצון ראיו יעשה".

הדיק במילה "יצון" הוא – שלפני שהענין יבוא אצלו להרגש הלב, ואפי' עוד קודם שיזנה אצלו ("אפגעלעניט") בחב"ד שבמוחיו, וכל-שכן קודם שיתגלה בלבושים דמחשבה דיבור ומעשה – מספיק שיפעל זאת בצונו בלבד, שיחפץ באמת שמשיה יבוא, בלי הבט על כך שהוא יצטרך לעזוב את כל עסקיו המדוללים בחו"ל, עם הכבוד, המציאות, הישות שלו ושאר השטויות ("די איבערדיקע שטויותים") שלו, מכל מקום, הוא מוכן ורוצה שמשיה יבוא והוא יהי תלמידו.

– משיח הרי ילמד תורה עם כל הזודים, אפי' עם האבות – גם הם יהיו תלמידיו, וכ"ש הוא, שנוחות מהאבות, בודאי שמתאמים לו להיות תלמידו של משיח ("משיח'ס א תלמיד") – והוא אמנם מתכוון לכך פשוט בפשטות ללא שום פשעט'לאר אלא פשוט בגשמיות, שיבוא משיח – יהודי, נשמה בגוף, כפי שהחב"ד'ים אמרו שמשיה יהיה יהודי הוגה בתורה ויכוף כל ישראל לחזק בדרך התורה כו'.

כאשר הוא יחפץ בכך באמת, אזי, אף שזה לא הגיע עדיין למוחיו ומידותיו וכל שכן למחשבה דיבור ומעשה, אלא בצונו בלבד, בכל זאת "רצון ידאיו יעשה" – הוא יפעל זאת. באם כל בני ישראל יתדברו ביניהם ויצעקו שחם רוצים שמשיה יבוא, אזי הוא יבוא מיד, כהרף עין, ללא הבט על כך שזה בלילה ושאר הענינים המובאים בגמ', אלא כפסק הרמב"ם ש"ישראל עושים תשובה ומיד הן נגאלין", וכמבואר בספרי'ם שמשיה כבר ישנו, רק שצריך להאיר אצלו המקק' דח"י, ותיקף כשיאיר תהי', הגאולה השלימה במהרה בימנו.

(תרגום חפשי משיחת אחרון של פסח ה'תשט"ז – בלתי מוגה)

הקשה בפועל, שההורים צריכים להעמיד דור של "זרע ברך הוי"5, כזה דור שמבדד וממשיך את ה"חוקי" מהעולם ועד העולם6, ועל-ידם גם למבוגרים, שיהי' "יברך". . הקטנים עם הגדולים7,

ולכל לראש שלנשים תהי' הצלחה בעבודתן, וידור רוב נחת מילדתה, ובקורב ממש ילכו לקבל פני משיח צדקנו "בלעם היום הזה"8 ו"ביד רמה"9.

(תרגום חפשי משיחת אחרון של פסח התשס"ז - בלתי מוגה)

משיח נמצא כבר ומשתתף וולד יחד עמנו...

. . ע"פ האמור לעיל מ"ש כ"ק מו"ח אדמו"ר בפירוש הכתוב: "כימי צאתך מארץ מצרים אר אנו נפלאות" שיצי"מ היא ההתחלה והכה להגאולה העתידה, היינו, שהגאולה העתידה מתחילה כבר ביצי"מ, מובן, שגם עתה, בזמן הגלות, ישנו ענין הגאולה.

ומפורש הדבר במדרשי חז"ל – שכשגעתה פדתו אמרו שנוחרב בהמ"ק, וכשגעתה פעם שני' אמרו נולד מושיעו של ישראל, היינו, שבשעת החורבן נולד כבר מושיעו של ישראל.

ועפ"ז יש לבאר דברי הנמרא בנוגע לשמו של משיח, "דבי רבי שילה אמרי שילה שמו . דבי רבי ינאי אמרי ינון שמו . דבי רבי חנינה אמרי חנינה שמו . ויש אומרים מנחם בן חזקיה שמו", היינו, שכל אחד השתדל וחיפש להכניס שמו (של רבו) ב"משיח", ו"ית מנחם שילה ינון חנינה – כיון שגם בזמן הגלות ישנו משיח.

כ"ק מו"ח אדמו"ר הנמנה לרקוד באחרון של פסח ריקוד של משיח ("משיח'ס טאגיק"). מאמר זה – "משיח'ס טאגיק" – אפשר לפרש בשתי אופנים: (א) ריקוד ששייד ומתורה הכנה למשיח, (ב) ריקוד שמשיח עצמו משתתף בו.

וכיון שהדבר תלוי בנו איך לפרש, נפרש כפי שרדאי לנו ("זוי עס לוינט אונד"י") – כפירוש הרב – "שמשיח נמצא כבר ומשתתף וולד יחד עמנו וריקוד שלו..."

ולכן, יגנונו עתה יגנון שמוח – "זינע זשורדיצי כלאפצי", ותחילה יגנונו חינוך של אדמו"ר חזקו ולאחריו "זינע זשורדיצי כלאפצי" [כידוע שאצל כ"ק מו"ח אדמו"ר היו לפעמים מונגים תחילה יגנון אדמו"ר חזקו ולאחריו "זינע זשורדיצי כלאפצי", ולפעמים "זינע זשורדיצי כלאפצי" – תחילה ולאחריו יגנון אדמו"ר חזקו]. וריקוד עם יגנון זה – "זינע זשורדיצי כלאפצי" – "משיח'ס טאגיק".

[כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנו "א הארצינו נגון" בתור הקדמה לנוגון אדמו"ר חזקו, ואח"כ נגון אדמו"ר חזקו, ולכפל ברא הביעית ה' פעמים. ואח"כ אמר:]

עתה יגנונו "זינע זשורדיצי כלאפצי", בשמחה רבה, ומתוך ריקוד – "משיח'ס טאגיק".

5) ישיעי' סא, ט. 8) בא יב מא. 6) תחילים מא, ט. 7) תחילים קטו, יג. 8) ישיעי' סא, ט. 9) תחילים מא, ט. 10) תחילים קטו, יג.

"זהם הפליוהו תחלה"

פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מצרכת "יהי המלך"

הנמרא אומרת¹ ש"בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים", וצדקנות התבטאה בדרך שהן העמידו וגזלו, הילדים ש"הם הכירוהו תחלה".

ומכך ישנה הוראה בכל דור ודור:

הרי מקיים שמשיח יבוא בכל יום, וכפי שאומרים ב"אני מאמין" – "אחכה לו בכל יום שיבוא", וא"כ יש לדיע ש"כימי צאתך מארץ מצרים אר אנו נפלאות"2, שגם ע"י הנשים צדקניות שבכל דור ודור יבוא משיח, ע"ז שהן ימלאו את עיקר תפקידן – להעמיד דור ש"הכירוהו תחלה".

וכידוע הפירוש ב"הכירוהו תחלה"3, שהם הכירו את הקב"ה עוד קודם לכן (כמובן גם מהפירוש הפשוט שבו), שהרי כדי להכירו בשעת קריעת ים-סוף ה' עליהם להכירו עוד קודם לכן). עד שישנם המקשים מה החידוש של קריעת ים-סוף, הרי ילדי ישראל כבר ראו את הקב"ה עוד בחיותם במצרים.

והלדים הללו זכו לזה ע"י החינוך שקיבלו מהנשים צדקניות, שללא הבט על המעמד ומצב השר אג, הן חניכו את לדיהן שהי' אצלם גילוי אלקות, מעין מה שהי' בקר"ס.

וכך צריך להיות גם בכל דור ודור, להעמיד דור שאצלם יהי' ה"הכירוהו תחלה".

אמנם נותנים את המתנת-כח לזה, אבל בכל צריך לדיעת שזה תלוי גם בעבודה.

וכשם שכל סיפורי התורה הם נתינת כח והבטחה. כך גם כאן התורה נותנת כח ומבטיחה שזה תלוי בידי הנשים והבנות שבודד זה, שעליהן לחנך את הילדים ולהשפיע על עצמן, וגם על האב ראש הבית, שבכל מקום שבו יבטו ("זואו מזוינע זיך א קער טאג") – ידאו אלקות, ורק לאחמ"כ ידאו גם את הדב המשמי שהאלקות מחי'.

אמנם אפשר לטעון: ליעד ניתן לדרוש מהן לגדל ילדים שיראו אלקות – הלאו שיהיו זקן יזיני לזה...

והמענה ע"כ הוא – כבר ה' לעולמים, וההכחה היא מקריעת ים-סוף, שאז ה' "הם הכירוהו תחלה", על-אף שהי שמה ראשי סנהדראות וכו' וכו', בכל זאת הם לא "הכירוהו תחלה", ודוקא אצל הילדים זה ה', ואיזה ילדים – אצל אלו שנתחנכו מתוך עונת.

עאכ"כ כיום, שאפשר לחנך את הילדים מתוך הרחבה (והלאו שההורים לא יסתבו על עצמם עוד טודות וסתפקו בחומר ובבגים ברוחניות, ש"חומר דא קל-חומר ובלבגים דא לבנו הלכתא"4, וע"י היגיעה בתורה יבררו את כל הברורים שנועשו פעם ע"י העבודה

1) סיטה יא, ב. 2) מכתב ג, טו. 3) דאה לקי"ש חלב ע' 176 ס"ח ואלק. 4) תורה אור מט, א.